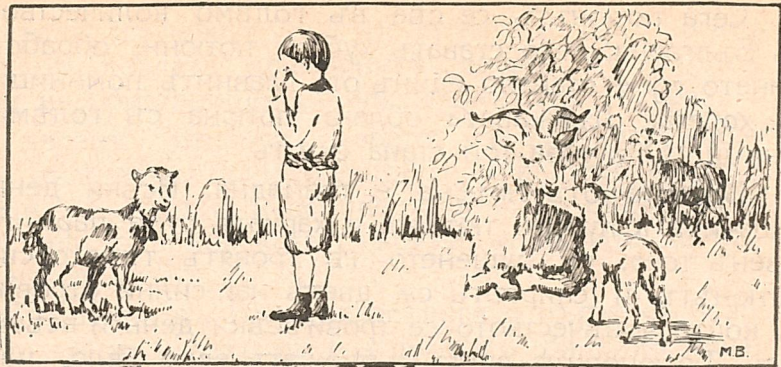

Шареното агне.

Нѣколко дни преди Георговденъ Милчовъ татко продаде аганцата. Бѣха дошли куповачи отъ града.

— Татко, не продавай моето шарено агне! молѣще Молчо разплаканъ. — Вижъ, колко е хубаво, игриво. — Бѣгай отъ тука! — викна сърдито баща му. — Нали оставихъ чернитѣ — стигатъ ни!

И шареното агне бѣ продадено. До вечерята то безгрижно игра изъ двора. На шията му весело дрънкаше звънче. Минчо го гледаше и плачеше.

На дргата сутринъ Милчовъ татко стана рано. Той събуди и Милчо, та заедно да закаратъ въ града продаденитѣ агнета.

Изъ пжтя детето гледаше все шереното агне. Сега то бѣше безъ звънче и вървеше наредъ съ другитѣ. Всички жално поблѣйваха.

Наближиха града. Отдалечъ се бѣлѣеше осамотеното здание съ голѣмъ заграденъ дворъ. Това бѣ кланицата. Карай въ десно! викна Милчовия татко. Ето кланицата — стигнахме вече.

Вкараха аганцата въ широкия дворъ. Следъ малко трима касапи повлѣкоха нѣколко отъ тѣхъ къмъ зданието. Единъ бѣ грабналъ шареното агне.

Милчо се уплаши. Той трѣгна следъ касапина и застана при вратата на страшното здание. Искаше да види какво ще стане съ хубавото агне.

Каспинътъ се затули задъ зида.

— Олеле, агнето ми, писна Милчо и побѣгна изъ двора.